

خلاصه مقاله «موعود و میعاد»

ما نمی‌خواهیم تنها خاطرهٔ این ولادت را زنده بداریم، بلکه با تثبیت خط و روش امید و آمادگی، که معنای یاد و خاطرهٔ این ولادت است، این روز بزرگ را مقدس می‌داریم.

اندیشهٔ ظهور مهدی به شیعیان اختصاص ندارد. این عقیده در کتب روایی همهٔ مذاهب اسلامی یافت می‌شود. صدها و هزاران روایت دلالت بر این دارند و ثابت می‌کنند که پیامبر اکرم(ص) فرمودند: «اگر از دنیا تنها یک روز باقی مانده باشد، خداوند آن روز را طولانی می‌گرداند، چندان که مردی از اهل بیت من، هم‌نام و هم‌کنیهٔ من، ظهور کند و زمین پر از ظلم و بیداد را از عدل و قسط پر کند» این حدیث در همهٔ مذاهب اسلامی متواتر است.

هرگاه به تلاش انسان‌ها در حوزه‌های گوناگون نظری بیندازیم، مشاهده می‌کنیم که در همهٔ عرصه‌ها، همچون علم و فلسفه و ادبیات و تجارب اجتماعی، نظام‌ها و مقررات رو به کمال دارند و در همهٔ مسائل زندگی به سوی اوضاع و احوال برتر پیش می‌روند. گرچه آدمی گاهی می‌لغزد و گاه اشتباه می‌کند و منحرف می‌شود، این لغزش‌ها، در حرکت اصلی زندگی بشر و در روند کلی آن اموری جزئی‌اند.

مفهوم انتظار نزد ما، معنای حقیقی خود را از دست داده و منحرف شده است. ما انسان‌ها، به بهانهٔ انتظار، از مسئولیت‌های خود شانه خالی می‌کنیم و کار و تلاش را در انتظار ظهور صاحب‌الزمان رها کرده‌ایم. این انحراف در همهٔ ارزش‌ها اتفاق افتاده و ابزاری شده است برای بهره‌مند نشدن از ارزش‌ها.

ایمان زنده ایمانی است که انسان را به حرکت وادارد، او را منع کند، به پیش راند و امر و نهی کند. مسجد محل عبادت است و عبادت برای تثبیت و تحکیم ایمان و ایمان اصل و منبع امید است. نومیدی مرگ است و جمود. آیا یأس کفر است؟ بله. نومیدی به معنای بی‌اعتقادی به حق است. اما ایمان به خدایی که خدای حق و عدالت و علم است و صاحب اسماءِ حسنی و امثال علیاست، مستلزم این است که ایمان داشته باشیم به اینکه جهان، جهان حق و عدل و دانش و زیبایی است.

ایمان به خدای دانا، یعنی زمین بر اساس علم بنا شده است و با نادانی نمی‌توان در این زمین حرکت کرد، مگر همانند حرکت نابینا و غریق. ایمان به خدای عادل یعنی زمین براساس عدل بنا شده است. بنابراین، ما به خدا ایمان داریم و خود را بحق می‌دانیم. معنای این سخن آن است که آینده از آن ماست. چرا؟ زیرا هستی بر اساس حق استوار است. حق گسترش می‌یابد، زیرا حق از دل هستی و از زندگی سرچشمه می‌گیرد .

اما ناصالح در این هستی جسمی غریب است. او بیگانه است. همانند ورود غیرخوراکی در بدن یا ورود سنگی در آن، که نه تنها سودی ندارد، بلکه باقی ماندن آن در بدن موجب آزار و درد و بیماری است. باطل در هستی، که مخلوق خدای حق و عدل و عالم است، بیگانه است. همچنین، جاهل و ظالم و ملحد در این هستی بیگانه‌اند. در زمین خدا مجالی برای جاهل و مکانی برای ظالم وجود ندارد. در سرزمین خدا جایی برای منحرفِ هرج و مرج طلب نیست. این‌ها می‌آیند و می‌روند.

پس گرامیداشت ولادت صاحب‌الزمان در این شب مبارک، گرامیداشت امید و انتظار است. ما امروز بسیار نیازمند امید و انتظاریم، زیرا رنج‌ها و مشکلات برآن‌اند که این دو گوهر گران‌بها را از ما بگیرند.

